

de militære Love. Forudsat at Ministeriet faar Flertal, er der, naar vi komme til Efteraaret, intet opført. Saa fremsættes der Forslag om Ophævelse af Lovene, saa bliver der en Kamp med Landstinget om dette, vi faa en Landstingsopløsning, der bliver en Grundlovskamp o. s. v., men hvis det hele ikke er kommet i Orden til 1. April, saa skulle Pengene bevilges, saa skulle de opføres paa Finansloven, saa begynder Komodien paa ny med, at Millionerne rulle, som et æret Medlem siger, til ingen Nytte, ja, til skadelige Formaal. Det kalder jeg Komodispil, men ingenlunde de vedtagne Love, som have været nødvendige for vort Land, derfor have vi kæmpet for at faa dem gennemførte og derfor kæmpe vi for at opretholde dem til Trods for det Stormløb, som nu anstilles mod dem. Nu søgte det ærede Medlem ved at læse mit Navn op adskillige Gange og henvise til de Ordre, som vare givne, at fremstille det, som om det var J. C. Christensen, som havde givet alle Ordre, saa at dette Ministerium var nødt til at gennemføre saa meget, som det har gjort, fordi det var foregrebet alt sammen. Men det er jo ingenlunde Tilfældet. Ganske vist, jeg har givet en hel Række Ordre, gennemført adskilligt, inden jeg traadte fra, og hvad jeg har gennemført og sat i Gang, ja, det kunde ikke gøres om, og jeg mener, det var godt, jeg gjorde det, det staar jeg ved. Men dette Ministerium har gennemført meget, som slet ikke var en nødvendig Følge af, hvad jeg havde givet Ordre til. Det har gennemført meget, det har brugt og sat i Arbejde for mange Mill. Kr. Nu sagde det ærede Medlem, at det er paa Grundlag af mine Ordre, men den ærede Forsvarsminister sagde, at det var ikke af den Grund alene, men ogsaa for at tage Hensyn til dette Tings Flertal, som han mente at have Pligt til at tage Hensyn til. Det var det, jeg paatalte før, da jeg havde Ordet for en kort Bemærkning.

Til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg), der selvfølgelig ved denne Lejlighed skulde have Ordet og lige saa selvfølgelig talte om Grundloven og Valgkredsloven, der slet ikke ligge for, og bebrejdede mig, at jeg havde koblet disse sammen — det skulde være en Slags Modvægt til min Udtalelse om, at Ministeriet gik til Valg paa to Ting — til dette ærede Medlem vil jeg sige, at denne Bebrejdelse ikke har noget paa sig, fordi Valgkredsloven og Grundloven naturligt høre sammen. Men dernæst vil jeg sige,

at det Spørgsmaal, han stillede mig, om jeg vilde gaa ind paa at lade Forsvarsordningen afgøre ved en Folkeafstemning, det vil jeg besvare rent ud benægtende: Nej, det vil jeg ikke. Disse Love ere vedtagne paa lovlig Maade og kunne kun forandres paa lovlig Maade, saaledes som vor Grundlov byder. Det er den eneste Vej, og at begynde en Folkeafstemning have vi ikke en Gang Ret til ifølge vor Forfatning. Jeg udtalte mig om det samme i Sommer, da vi forhandlede Forsvarslovene. Hvad vilde det nytte, om man indførte Folkeafstemning? Det vilde kun være at svække Rigsdagens Myndighed. Al den Magt, som Folket har, skal samles her paa Rigsdagen, den skal ikke lægges ud i Landet til tilfældige Afstemninger. En saadan Folkeafstemning, som det ærede Medlem vil have om Forsvarssagen, hvad vil den føre til? Det ærede Medlem kan jo paa dette Punkt ikke en Gang enes med sin Regering om at stille Forslag op til Folkeafstemning. Hans Folk ville jo slet ikke stemme for 15 Mill. Kr. aarlig Udgift til Forsvaret. Naar jeg har Fornøjelsen at diskutere med Socialdemokrater ude paa Vælgermøder — og det har jeg undertiden —, saa forsikre de mig paa det kraftigste, at saadan noget vilde de slet ikke være med til. Det er ikke længere siden end i Paasken, at Redaktør Sundbo udtalte overfor mig, at det vilde han slet ikke være med til. Han haabede, at naar det radikale Ministerium kom med sit Forslag om Forandring af Forsvarslovene, vilde det lykkes at gennemføre det ved Hjælp af Venstre, men det kunde aldrig ske ved Hjælp af Socialdemokraterne. Saaledes saa han paa det. Jeg oplyste saa om, at ved Hjælp af Venstre fik Regeringen det ikke gennemført, og naar Socialdemokraterne heller ikke vilde, kom Regeringen til at staa med et meget lille Antal for Forandringen, den vilde ikke en Gang kunne faa den ført igennem i Folketinget, endsige faa den op i Landstinget og rejse Konflikt derpaa.

Nu bebrejdede den ærede Finansminister mig, eller rettere, han var glad over, at jeg havde nævnt de 6 Millioner som Beparelse i Stedet for som Udsættelse. Ja, det gjorde jeg ganske vist, fordi Ministeriet har nævnt det paa begge Maader. Ministeriet har talt om Beparelser i dette Forhold og det har talt om Udsættelser. Men at det var en Udsættelse, det kan ingen tage fejl af, thi det have vi den højtærede Forsvarsministers højtidelige Skrivelse for med hans Navns Underskrift. Forsvarsministeren har skrevet, at det var en Ud-